

m közöl-
 is lefor-
 yümölése
 tatosság-
 nyomást
 tudom,
 ad, dobd
 önyv az.
 a busuló
 ha élet-
 börtönbe
 mi jóság-
 küldött
 rejtvény-
 ak, mert
 i ugyan,
 ó, a ne
 nemesak
 jtvénynél
 v«. (férfi
 er szabad
 általános,
 agyon is
 tvényben
 betüvel
 ennenkő-
 m semmi
 törőd a
 válik. —
 en elhibá-
 ról-házra
 azt össze-
 biztatás
 koldulni.
 a zavaros
 nes ilyen
 p semmi
 ni, hogy
 e a tar-
 legalább
 játszi. —
 ra vonat-
 feleltem
 rtalálod a
 jó sikeré-
 am azóta,
 tt is jöte-
 ulálhatok
 a »Kis
 ólt benne,

KIS LAP

TILOSBAN. (Lásd a 164. lapon.)

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. szeptember 11-én.
 XLIII. kötet, 11. szám. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

aeum-épület.
 pesten.

A KINTORNÁS URFI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ERNŐ szinte elképedt ennek halatára. Ő ilyenre gondolni sem tudott volna, Viktor pedig úgy beszél róla, mint valami nagyon természetes és egyszerű dologról. Az első pillanatban annyira lehetetlennek találta ezt Ernő, hogy inkább tréfának hitte; Viktor talán újra el akarja bolondítani. Közbe jöttek azonban más fiúk s így nem beszéltek tovább a kalandos tervről.

És ha Ernő megfogadja atyja tanácsát, melyet még a levélben is írt, hogy kerülje Viktort, akkor talán sok, igen sok megpróbáltatást is elkerült volna. De estére Viktor megint csak oda csatlakozott a kertben sétáló Ernőhöz és nagyon komolyan kérde:

— No's, meggondoltad-e a tanácsomat?

— Nem igen gondolkoztam róla... de azt hiszem, azt mégsem szabad megtennünk.

— Nem? Hát inkább azt várod meg, hogy csufosan kidobjanak? Már én inkább magam megyek, hogysem kidobjanak. Mert csak e kettő közt van választás.

— Igen, de hogy lépjek majd apám elé?

— Sehogy! Látszik, hogy tapasztalatlan gyerek vagy. Van eszünk, hogy nem megyünk egyenest haza.

Ernő álmélkodva nézett Viktorra.

— Nem megyünk haza? Hát hová?

— Majd megvállik. Bíz csak rám, majd kigondolok valami okosat. No, ne

bámulj annyira! Ha nem érted, megmagyarázom. Ha innen egyenest megyünk haza, mi történik? Az, hogy az öregek nagy haraggal fogadnak és menten össze pakolnak, aztán újra elvisznek valamely még hitványabb intézetbe, ahol még rosszabb dolgunk lenne.

— Az bizonyos.

— No lásd. De ha hírért kapják, hogy eltűntünk, akkor először is nem haragudni fognak, hanem megijednek. Aztán várnak, hogy haza jöjjünk. Azután nagy aggodalommal keresni fognak, és mikor végre megtalálnak, örömlükben azt fogják tenni, amit mi kívánunk, nehogy újra ilyen bajuk legyen. Oh, én jól ismerem ezt.

Ernő nem tudta megczáfolni a Viktor gyönyörű okoskodását. Érezte ugyan, hogy van abban valami nagy hiba, de nem tudta hamarjában: hol és micsoda. S Viktor diadalmasan mondá:

— Ugy-e úgy van? No, most már csinálj, amit akarsz. Én holnap reggel megyek. Hat órakor indul a vonat, a kerten át könnyen kijutunk a vasuti állomásra, és mikor itt a reggelinél észre vesznek valamit, már a hetedik határban leszünk. Most már csak azt kell tudnom, jösz-e velem?

— Hát... izé... tudod... én szeretnék... de...

— De jobb szeretsz az igazgató elé kerülni, hogy megkapjad a csufos ítéletet.

— Azt nem...

— Akkor szánd el magadat. Vagy jösz, vagy maradsz. Én csak a javadat akarom, mert látom, milyen tapasztalatlan vagy.

— Hát jól van... de lesz-e elég pénzünk?

— Hozd elő, amid van. Össze szám-láljuk.

Ernő elő hozta és Viktor átvette.

— Oh, bőven elég azzal együtt, amin nekem van. A pénzt majd én tartom magamnál, én jobban tudok vele bálni.

Ernő nem szívesen adta ugyan oda a kincsét, de maga is természetesen találta, hogy ilyen nagy vállalkozásnál a tapasztaltabb legyen a vezető. Azt csak később tudta meg, hogy Viktor-nak sokkal fontosabb oka volt, amiért a pénztárnokságra vállalkozott. Még pe-dig az, hogy neki igen kevés pénze volt, mert nagyatyja ezuttal igen kurtára fogta. Nem is igen gondolhatott volna igazán a kalandos tervre, ha meg nem fogja társnak Ernőt, akinek éppen ezért lett hirtelen ismét olyan nagyon jó barátja.

Nyugtalan éjt töltött Ernő ez este után. Akárhányszor fölugrott és elszánta magát, hogy mégsem követi Viktort... nem lehet az helyes... ha neki tetszik, menjen maga. De aztán megint újra csak belenyugodott, kivált mikor már a pénzét is oda adta... Csak azt ne adta volna oda, talán inkább elszánja magát a maradásra. De Viktor talán vissza sem adja többé... vagy pedig nevetni, csufolni fogja gyávasága miatt. És már nem is beszélhet vele többé, mert Viktor más háló-teremben hált és úgy állapotok meg, hogy korán reggel a kert végében a kerítésnél találkoznak.

— Vigyázz, hogy el ne aludjál! intette Viktor. Fél hatnál tovább nem várlak. Ha addig nem jössz, megyek magam.

Megy, az Ernő pénzével. És Ernő itt maradjon csufságra? Nem, ha már egyszer idáig jutott a dolog, rászánta magát Ernő, hogy végkép rábizza magát tapasztalt barátja vezetésére.

És reggel pontosan találkoztak a kijelölt helyen. A kerítésen könnyen át-másztak és futva mentek odább.

— Most aztán hová megyünk? kérdé Ernő.

— Legelőszőr is a vasuti állomásra, hogy le ne késsünk a vonatról.

Az állomásra hamar eljutottak és Viktor azonnal a pénztárhoz sietett jegyet váltani. Aztán karon fogta Ernőt és beültek a kocsiba.

— De hát hová utazunk? kérdé Ernő.

— Nagyon szép helyre. Voltál-e már Budapesten?

— Nem én.

— Hát most megnézzük a szép fővárost. Én már voltam ott. Majd bámulsz ott a sok nagyszerű palotán és tömérdek más szépségen. Ott nagyon jól megleszünk. Nekem ott rokonaim is vannak, és ha éppen szükséges lesz, fölkeresem.

— Nekem is ott van a két testvérem.

— Meglehet, hogy őket is meglátogatjuk, de nem mindjárt. Mert, tudod, el-áruulhatnak.

Az a gondolat, hogy a szép fővárost meglátja, hogy ott majd meglepi Flórárt és Etuskát is, nagyon megtetszett Ernő-nek s eddigi aggodalmai meglehetősen

eltűntek. Maga az utazás is szórakoztatta, ámbár azt vette észre, hogy nem olyan kényelmes kocsiban utaznak, mint mikor apával utazott. Meg is mondta Viktor-nak, aki nevetve felelé:

— Persze hogy nem, mert most harmadik osztályu kocsiban vagyunk. Ez a legolcsóbb. Nem költhetjük minden pénzünket a vasutra, kell ám Budapesten.

Ezt Ernő belátta és nagyon örült, hogy Viktor ilyen gondos és jó gazda.

Gyorsan robogott a vonat s még nem volt késő délután, mikor megérkeztek a fővárosba. Ernő szinte elkábult a nagy zajban, tolongásban, mikor a pályaház óriás csarnokában kiszálltak a kocsiból és a többi utasokkal együtt kiözönlöttek az utcára. Ott tömérdek koci, omnibusz, targonczás, az érkező utasok elébe jött rokonok, ismerősök nyüzsögtek s a két fiura persze nem ügyelt senki. Egy bérkocsis kínálkozott, hogy nincs-e szükségök kocsira, de Viktor így szólt Ernőhöz:

— Fölösleges volna kocsiba ülnünk. Gyalog is besétálhatunk a városba.

Ezt annál könnyebben megtehették, mert podgyászuk nem volt, aztán egyelőre ugyis mindegy, akárhová sétálnak. Megindultak tehát és csakhamar ott bolyongtak a nagyváros zsidobongó, zajos utcáin. Kedvükre bámulták a magas, tornyos házakat, fényes boltokat, s az utca közepén robogó villamos vasutat és százféle egyéb dolgot, ami nekik mind nagy és érdekes ujság volt. Mikor megéheztek, vásároltak gyümölcsöt, zsemlyét s olyan kellemesen telt az idejük, hogy még akár meddig is elbolyongtak volna ily módon, ha egyszer csak azt nem veszik észre, hogy

beesteledett s az utcákon a lámpásokat gyujtogatják.

— Te Viktor, szólalt meg Ernő, én már fáradt is vagyok, de meg ideje is lesz most már valahová betérnünk. Hol fogunk meghálni?

Viktor, akit Ernő olyan gondos és tapasztalt uti társnak tartott, egy pillanatra mintha meghökkenet volna. Talán talán nem is gondolt eddig arra, hogy az utca kövezete nem igen kényelmes hálóhely. De éppen csak egy pillanatig volt megakadva, aztán nagy biztossággal szólt:

— Ha fáradt vagy, akkor hát nem bánom, térjünk nyugalomra. Nagypapám mindig az »Angol királynő«-höz címzett vendégfogadóba szokott szállni, én is voltam egyszer ott vele. Ott nagyon jó szállást kapunk.

— Igen, de hol van az?

— Majd rátalálunk, csak kérdezősködni kell egy kicsit.

(Folytatása következik.)

T I L O S B A N.

(Képpel a czimlapon.)

EGÉSZ esztendőn át szabadon járhatlak oda a nagy gyümölcsösbe, csak éppen egy pár hétig nem. Már pedig Aranka, de még inkább Zoltán inkább egész esztendőn át soha sem mentek volna oda, csak ebben a pár heti időben lett volna szabad az ut. De hát a mama olyan furcsa, szigorú. Ugy félti azokat a gyümölcsös fákat!

Egyszer megmagyarázta ugyan a mama, hogy nem annyira a gyümölcsös fákat félti, mint őket magukat. Mert nem éppen nagyon bizik bennök, hogy mikor az a sok szép alma, körte, barack,

szilva ellen csak jó ér annyit

A Aran mégis válasznak nekik elég.

És örülte sétálni együtt mamával nem sebbe hatta bában egyébsik v

Ut hová. neki is ép ennyi vitéz ahová kicsik tehát mennem. kert

fog l

fogla Nem kerül

Te tak, csak szép

Tart

szilva oly csábitóan integet, akkor ők ellen tudjanak állani a kisértésnek. Már csak jobb az, ha a mama szedeti le a jó érett gyümölcsöt és kioszt belőle annyit, amennyi elég.

A kicsi Emilke be is érte vele, de Aranka és Zoltán úgy vélték, hogy mégis kellemesebb volna, ha ők maguk választanák ki a fáról, melyik kell nekik. Azt már csak tudják, mennyi elég.

Es mivel így gondolkoztak, nagyon örültek egy délután, mikor a mama sétálni küldte őket a kis Emilkével együtt. Vendégek voltak a háznál s a mama jobban szerette, ha a gyerekek nem lábatlankodnak. Ők maguk is szívesebben vették, ha künn kedvökre sétálhattak, mint ha benn kellett ülni a szobában, szépen, illedelmesen és nem szólni egyébkor, csak ha kérdez egyik vagy másik valamit.

Utra keltek tehát, maguk sem tudták hová. Aranka legalább azt mondta, hogy neki mindegy, akárhová mennek. Zoltán is éppen azt mondta. A kis Emilke még ennyit sem mondott, mert ő bölcs kis vitéz volt, tudta, hogy oda köll mennie, ahová testvérei vezetik. Ő még olyan kicsike, hogy nem számít. Ekképen tehát, mivel senki sem bánta hová mennek, hát egyszerre csak, hogy-hogy nem, ott találták magukat a gyümölcsös kert kapujánál.

— Most akár be is mehetnénk, nem fog látni senki, szólta Zoltán.

— Az ám, mamácska most ei van foglalva a vendégekkel, mondá Aranka. Nem fog neki feltűnni, ha kissé később kerülünk is haza.

Tehát bementek. És mikor benn voltak, akkor aztán — ki tehetett róla?.. csakugyan oly csábitóan integetett a sok szép gyümölcs, hogy Zoltán így szólta:

— Egyet-kettőt akár téphetnénk is. Tartsd a kötényedet, majd én szedem.

Aranka tartotta a kötényét (Lásd a képet a czimlapon.) Zoltán pedig tépte a gyümölcsöt. Nem éppen egyet-kettőt, nem is hármat, de mintha tiz is lett volna. Aztán osztozni kezdtek. A kis Emilke, aki eddig csöndesen nézte, most már szintén részt kívánt.

— Adjunk neki, amennyit csak kíván, szólta Zoltán, mert különben sirni fog és a mamához fut, elárul.

— Igazad van.

Adtak tehát a kicsikének, amennyit csak kívánt, aztán sietve távoztak a kertből, hogy máshol, jó rejtett helyen csemegézhesse nek. Emilkével nem törődtek többé, az már meg van elégedve. Meg bizony; nem is sejtették, mennyire. Mert mikor megint a mama elé kerültek, hűledezve látták, hogy a mamának egy körte van a kezében s azt kérdi:

— Emilke dicsekedett, hogy ilyet kapott tőletek sokat. Ugyan hol adhattok neki?

Már itt aztán nem használt semmi csürés-csavarás. Kisült a csiny, megkapták a büntetést. Másnap, de még harmadnap sem kaptak semmi oszonnát. Most már ugyan jó lett volna, amit a mama szokott kiosztani. Egyszer lakomáztak kedvökre, most itt a bőjt.

— Oh, az a csacska Emilke árult el! sohajtá Aranka.

— Igen, és magunk adtuk a kezébe a bizonyítékot magunk ellen, mondá Zoltán. Kár volt bizony oda mennünk. Aki rosszban töri a fejét, sokszor éppen azzal árulja el magát, amiről azt hiszi, hogy a legjobb furfang a csiny elpalástolására. Már csak okosabb lesz, ha nem is fogunk olyasmibe, amit el szeretnénk palástolni.

FELFORDULT VILÁG.

— Tréfás beszélyke. —

UMM! Puff! Nyekk! Piff puff!
— Uram Teremtőm! kiáltám fölriadvá. Mi ez? Már reggel volna? Kiráznak az ágyból?

Valóban, mintha az ágy maga akart volna kivetni magából. Ingott-lógott, majd fölfordult. Hogysem kifordítson magából, inkább magam ugrottam ki és néztem, micsoda boszorkányság leli az ágyamat. De már ekkor az ágy szépen vissza zökkent a maga rendes állásába.

— Oh, értem már az egészet! gondolám. Ez a te munkád, drágalátos Andor bátyám. Semmi kétség, hogy te eszeltél ki valami furfangos csinyt. No de megálj! Majd megfizetek én azért, hogy így elrontottad az utolsó boldog éjszakámat.

Mert az volt, az utolsó boldog, nyugodalmas éjszaka, a nyári nagy vakáció utolsó éjszakája. Augusztus 31-én azzal fekiüdtem le, hogy még egyszer utoljára gond nélkül alszom nagyot, mert másnap kezdődik az iskola. Mi tagadás benne, én jobb szerettem a vakációt és váltig gondolkoztam rajta, miért nincs az egész dolog éppen megfordítva? Hát nem sokkal jobb volna az, ha tíz hónapig tartana a vakáció és csak két hónapig az iskola... meg aztán a többi is minden éppen megfordítva volna, mint ahogy most van, mert így nekem bizony sokszor nem tetszik egy csöppet sem.

Akárhogy volt, akárhogy nem volt, most már indulni kellett, hogy az öreg

Zsuzska szakácsnétól a reggelimet elkérem. Csak ne fősvénykednék annyira a cukorral a kávéba! A föld kerekéségén nincs több olyan zsémbes vén szakácsné, arra sokszor kínáltam fogadást, de senki sem tartotta, mert mindenki maga is úgy hitte. Hanem most az egyszer talán csoda történt. Mert amint beléptem az ebédlőbe, éppen ott találtam a vén Zsuzsát, és olyan nyájasan mosolygott, hogy egész öröm volt nézni. Hát még mit mondott!

— Fölkelt már kedves urficskám? No éppen jó! Ugy gondoltam, hogy ma talán szeretné, ha csokoládét kapna reggelire.

— Jaj de jó volna! Csakhogy azt nem kapunk máskor, mint ünnepnapon.

— Már ugyan miért ne? Már meg is főztem. És sütöttem hozzá jó fonatos kalácsot is, ha ugyan ifuracskám meg nem veti.

No persze, hogy még megvessem a jó friss kalácsot! Mikor eddig a vén Zsuzsa mindig azt beszélte, hogy gyerek-embernek a piritott kenyér is jó.

— Ide velem avval a kaláccsal meg a csokoládéval! Beérem én azzal is!

— Jaj de kedves ma az ifur! szólt Zsuzsa egészen megérzékenyvedve. Ugy féltem, hogy nem lesz megelégedve!

Ettől meg én majdhogy el nem érzékenyedtem én. Lám, mily rosszul ismertem eddig az öreget. Azt hittem, hogy alig lehet boldogulni, olyan keményen megtartja, amit a mama rendel. Pedig no né, milyen kedves!

A pompás ünnepi reggeli ott termett előttem az asztalon s jóízűen hozzá lát-

tam. Mialatt gyönyörűséggel szüicsölgettem, kitévedt a tekintetem a kertre. No, már azon igazán nagyot bámultam, amit ott láttam.

Egy nagy fa alatt keringett s dühösen pöfögött a Bibi czicza, mely a kis huzom kényes kedvence volt, mig tölem, az igazat megvallva, nem sok jóban részesült. Mert én a Nyekkencs kutyának a pártján álltam, Nyekkencs pedig örökös háboruságban élt a Bibi cziczával. A háboru pedig mindig a mi győzelmünkkel járt, mert a hatalmas Nyekkencs mindig megfutamtotta a gyáva Bibit, mely rendesen valami fára, sövényre menekült föl gyors kapaszkodással. Már oda Nyekkencs nem tudott utána mászni, csak ugatott föl reá nagy haragosan.

Most azonban, ki tudná megmondani, hogy történhetett? Elég az hozzá, a Bibi czicza ugrált nagy hetykén és bátran a fa alatt és próbált fölkapaszkodni, de nem tudott. Fönt a fán pedig meglapulva az ágak közt, remegve, szepegeve feküdt a vitéz, hatalmas Nyekkencs és aggódva nézett le, hogy mikor távozik már a fa alól az ő veszedelmes ellenége.

— No már ez furcsa, nagyon furcsa. Kár, hogy ma már nincs időm a játékra, utána járnék a dolognak. De már későre jár az idő.

— Oh dehogy, szólt az ablak alatt a vén bakter. Még nagyon korán van. Éppen üt az óra.

Ütött. Kezdem számlálni ... csak üt ... tovább üt ... már nyolczat üt ... kilenczet ... tizet ... aztán tovább huszat ... harminczat, negyvenet.

— Ez az óra megbolondult! kiáltám. Vagy elromlott.

Éppen belépett az apám.

— Ejnye, fiam, mondá, talán bizony még ennyit sem tudsz? Már ugyan miért romlott volna el ez a jeles, jó óra?

— De apácska ... mikor annyit üt! Én azt hittem, hogy még nyolcz óra sincs, aztán negyvenet üt. Hiszen annyi óra már nincs is.

— Oh te buksi! Talán nem tudod, hogy minél többet üt az óra, annál korábban van. Negyvenet üt, tehát korán keltél. Mentül többet üssön az óra, mikor valahová korán kell indulnod. Így soha sem késél el az iskolából.

Már ennek igazán mód nélkül megörültem. Mennyi bajom volt eddig azzal a gonosz órával! Mindig olyan sokat ütött, mire fölébredtem.

Örömemben szaladtam is kifelé és szokásom szerint erősen becsaptam magam után az ajtót. Csakhogy az ajtó sem olyan volt már, mint eddig. Hiába szeleskedtem én, az ajtó okosabb volt. Nem csattant nagyot, ami miatt máskor annyi dorgálást, sőt büntetést is kaptam. Most oly szépen, csöndesen záródott be, hogy akármelyik uri finom gavallér sem tudja szebben maga után betenni az ajtót.

— Ez is furcsa, de nagyon okosan van, gondolám. Ezentúl nem kell ügyelnem rá, hogy miképen tegyem be az ajtót.

Örömemben nagyot ugrottam le a házunk ajtaja előtt levő lépcsőn és alkalmasint orra bukom, ha ott nem áll Karesi. Amint a lépcsőről lelódultam

és már készen voltam rá, hogy elvágódom a földön, egyuttal az a gondolat cikázott át a fejemben, hogy ez a Karcsi milyen kárörömmel fogja ezt látni. Mert én meg Karcsi régi ellenségek voltunk, sokat pöröltünk és verekedtünk és éppen tegnap úgy vágtam földhöz, hogy csak úgy nyekkent bele. Fogadkozott is, hogy majd megfizet. Ámde most mit tett? Hirtelen elémbe ugrott és megfogott, úgy hogy nem estem el.

— Ejnye! Lám, ez szép tőled, Karcsi.

— Ugyan bizony, már miért? Hát nem tartozom én hálával neked, aki mindig olyan kedves és szives vagy hozzám? Hát van nekem jobb barátom náladnál?

Ha ő úgy gondolja, hát annál jobb. Már nem is csodálkoztam rajta. Inkább menjünk a séta-térre.

— Már ideje volna ugyan iskolába menni, felelé Karcsi. De az nem fontos. Első az, hogy a séta-téren mulassunk.

Ha Karcsi mondja, aki a legpontosabb diák volt az iskolában, akkor bizonyos, hogy úgy is van. Mentünk tehát a virágokkal, szép bokrokkal beültetett pázsitos séta-térre, honnan a kertész már sokszor kikergetett

minket, mert néha rágáztunk a növényekre. Most is éppen ott állt az öreg, de éppen nem csinált olyan mord ké-

pet, mint máskor, hanem mosolyogva, nyájasan mondá:

— Jaj de örvendek, kedves ifuracs-

káim, hogy eljöttek. Annyi unalmas ember jár itt, mind csak az uton sétálgat. Hát a virágok mire valók? Azért

Eleinte nem akartam elhinni, hogy csakugyan szabad, kivált mikor ott állt közel az a veszedelmes rendőr, aki egyszer már nyakon is csipett. Inkább megkérdeztem tőle, csakugyan szabad-e?

— Oh, hogy ne! Nagyon kérem, tegye meg nekem ezt a szivességet. Szeretném, ha már nyugtom volna. Már huszonhárom fiút kísértem börtönbe, mert makacsul csak az uton akartak járni.

Meg is tettük neki a szivességet és rövid idő alatt négy vagy öt virágágyat gázoltunk össze. Karcsi végre így szólt:

— Ez nagyon fárasztó munka. Most már ideje volna egy kicsit pihenni. Menjünk az iskolába, ott mulathatunk is.

Eddig nem éppen nagyon mulatságos helynek ismertem az iskolát. De hát Karcsi jobban tudja. Hátha ott is történt valami kellemes változás.

Történt is. Éppen beléptünk a kapun, mikor csöngettek, ami azt jelentette, hogy kezdődik az előadás.

— Jaj, siessünk, a tanár ur már benn van a teremben, mondám.

Éppen ekkor lépett ki az igazgató, kitől

annyira rettegtünk ezelőtt; de most félénken, majdnem alázatosan meghajolva, ő köszönt nekünk első és aztán így szólt:

— Tévedni méltóztatnak az urfiak? Már hogy is jelenthetné a csöngetés a tanulás kezdetét. Első a játék, mulatság, aztán ha éppen jut idő a tanulásra, hát Isten neki, abba is bele lehet fogni. Tessék csak kísétni a nagy udvarra, a többiek már mind ott vannak. Én is oda megyek, ha netalán valamiben szolgálatukra lehetnék.

No, ez már derék változás, ezt mindnyájan szeretni fogjuk. Így már nem bánom, ha egész esztendőn át tart az iskola. Majd lesz rá gondunk, hogy valami sok idő ne maradjon a lezérére.

A többi fiúk már javában törekedtek erre ott a nagy udvaron. Nagyszerű labdázás folyt s együtt voltak mind a fiúk, de még a tanárok is. Csakhogy a tanárok itt most nem azért voltak, mint máskor, hogy a rendre vigyázzanak. Most nekik kellett a messzire röpillt labdát gyors futással elő hozniok. Csak úgy lihegtek bele.

Éppen mikor oda értem, egy ötödik osztálybeli türelmetlenül kiáltá mellettem:

— No, mit lustálkodik? Szaporán amoda a labda után! Felröpillt a fára, megakadt az ágak közt, le kell hozni. Egy, kettő! Induljon!

Körül néztem, hogy kinek szól. Nem volt mellettem más senki, csak éppen az én osztály-tanárom. Kövér, öreg ember. De a parancs csakugyan neki szólt, meg is indult azonnal. Éppen amint megindult, oda érkezett egy har-

madik osztálybeli pajtás. Ez meg szó nélkül fülön fogta az ötödik osztálybelit, jól megrázta és így szólt:

— Mit parancsolgatsz te itt, mikor kisebbek is vannak? Most már azonnal indulj te magad és hozd le a labdát, mert különben kikapsz.

A nagy kamasz ötödik osztálybeli kissé duzzogott, de engedelmeskedett. A kövér tanár megállt és felém fordulva mondá:

— Bizony nincs rendén, hogy nem te parancsolj. Hiszen te még csak második osztálybeli vagy, tehát fiatalabb. Te vagy itt a legnagyobb ur.

— Igen? No akkor hát majd tudom én, mit csinálok.

Aztán össze hívtam mind a fiúkat.

— Kedves pajtásim, mit gondoltok, elég volt-e már a játékból?

— Elég volna, de ha abba hagyjuk, be köll menni és tanulni, ez pedig unalmas.

— Én is azt tartom. De csak rajtunk áll, hogy változtassunk rajta. Azt indítványozom, hogy most kezdődjék a vakáció és tíz hónapig tartson.

— Zajosan megéljeneztek. Az igazgató is helyeslőleg bölintott és félénken mondá:

— Ez nagyon jó lesz. Csak az még a kérdés, hogy aztán mi tanárok hogy állítjuk ki a bizonyítványokat?

— Oh, az nagyon egyszerű; kiadják most előre, még pedig mindenkinek kitűnőt. Így aztán mindenki meg lesz elégedve és semmi gondunk sem lesz rá többé.

— Nagyon helyes. Ennél jobban el sem lehetne végezni.

— Ugy-e bizony? Ha már megváltoztatjuk a dolog sorját, tegyük meg alaposan. Most már mehetünk haza.

Amint kiléptünk a kapun, egy csapat kis fiut pillantottunk meg. Csupa elemi iskolás fiu volt, még pedig első osztálybeli. A legnagyobb sem volt hét éves. Rettentően megijedtünk, mert egyikök így kiáltott:

— No ti hetyke gimnazisták, most már számolunk. Eddig ti bántottatok minket, de most már szerencsésen felfordult a világ, most mi vagyunk az urak. Csak tartsátok a hátatokat, mert kikaptok.

És rettenetes támadással ránk rontottak. Futottunk, ki merre látott. Engemet azonban utól ért egy kis vitéz, kit a mult héten még a kisdud-óvóban láttam. Nyakon csipett és úgy vágott a földhöz, hogy... no, hogy lepottyantam az ágyról és hatalmasan oda koppintottam a fejemet. Egyuttal pedig az Andor bátyám hangját hallottam:

— No, álmos táská, rosszat álmodtál, ugy-e? Mit hánykolódtál ugy álmodban?

Föltápáskodtam és bámulva néztem szét.

— Ni... hát... hát minden ugy van, ahogy volt? Nem fordult fel a világ?

— Már ugyan miért? Talán mert vége a vakációnak és ideje, hogy fölkelj s induljunk az iskolába?

— Hm, hm! Hát nem ugy lesz! Kár... de Isten neki... ha minden megfordítva volna, az a kis tacsó csak-

ugyan földhöz vág és még ki tudja, mi minden esik meg rajtam. Jobb lesz ugy ahogy van.

— Akkor hát szaporán, induljunk!

Igenis, induljunk. Fura álommal végeztem a vig vakációt. Lássunk komolyan dologhoz, hogy megint vig legyen majd a vakáció.

MIT ÉNEKEL A HARIS-MADÁR?

(Képpel a 168—169. lapokon.)

- *Szép jó reggelt, szomszéd-asszony!*
- *Adjon Isten, Ferikém!*
- *Látom, ásó a kezében...*
- *Hát ásoगतok biz' én.*
- *Mit ásoगतsz, szomszéd-asszony?*
- *Dudvát, parajt, holmi gaszt;*
- *Bizzad inkább a kertészre...*
- *Dejszen, magam végzem azt!*

Saját-enyém ez a kis kert,

Rózsáit én ültetém,

Én gondoztam télen nyáron —

Mindenestül az enyém.

Pompájával, illatával

Nekem szolgált és virított;

Belőle ha másnak adtam,

Ez csak engem boldogított.

»Ha élvezted, hasznát vetted

— Ezt énekli a haris —

Ugy illik, hogy gondját viseld,

Ápolgassad magad is!»

A FURFANGOS HOLLO.

(Képekkel a 172. és 173. lapokon.)

NAGYON sok ember van, és bizonyosan köztetek is sokan vannak olyanok, akik még soha sem láttak eleven hollót. Pedig nem valami ritka madár, itt él nálunk is, csak hogy nem szeret ugy az emberek közelében röpködni, mint a varju, vagy a szarka. Amde azért éppenséggel nem olyan féltelenül vad, hogy meg ne lehetne szelidíteni. Sőt ha kicsi korában kerül fog-

ságba, egészen oda szokik a házhoz és valóságos szelid házi madárrá válik.

Hanem akármilyen szelid, a gonosz furfangos természetéből soha sem vetkőzik ki teljesen. Ármányos csinyeket követ el és nagy tolvaj. A csőrével nagyon ügyesen dolgozik, akárcsak keze volna. Kioldoz görcsöt, kinyitja a kalit-

kája zárját és kicseni az ember zsebéből a holmit, mint a legügyesebb zsebmetsző. Mert a legnagyobb gyönyörűsége abban telik, ha lophat. Csupa kedvtelésből lop, csupa olyan tárgyakat, melyeknek nem veheti semmi hasznát. Elviszi még a fogkefét is, pedig hát a fogát biz ő nem szokta sikálni. És amit egyszer

... VÉDTE A FIÁT. (Lásd a 173. lapon.)

ellopott, annak nehéz többé a nyomára akadni, mert olyan furfangosan rejti el legtöbbször valami hozzá férhetetlen helyre, hogy csak véletlenségből lehet rábukkanni.

Ravaszsága mellett sokszor kegyetlen is. Egy szelid holló, mely sokáig élt egy udvaron, nagy barátságot kötött egy

öreg kacsával. Sokat sátálgattak együtt, mignem egy napon valami jó falatra akadtak, melyet mind a kettő megkívánt. A kacsá közelebb volt a zsákmányhoz és bekapta. Erre a holló megfélekedett minden régi barátságáról és erős csőrével addig vagdalta a kacsát, míg ez végre holtan fordult fel.

K
gul
Már
nagy
bele.
cseny

leste
mad
fübe
Egys
csap
oda

Künn a szabadban kevés állat boldogul a holló furfangosságával szemben. Már persze a kisebb állatok, mert a nagyobbakba természetesen nem köthet bele. Nagyon szereti a zsenge nyulpecsenyét és hozzá is jut, pedig az öreg

nyullal már nem bír, ez szorultságában vitézzé válik és lábaival oly keményen pofozza a hollót, hogy a rablónak nagyon elmulhatna a kedve a süldő pecsenyétől. Amde a holló kifog a vitéz öreg nyullon. Egy vadász a mezőn jártában meg-

... FELRÖPÜLT VELE. (Lásd a 174. lapon.)

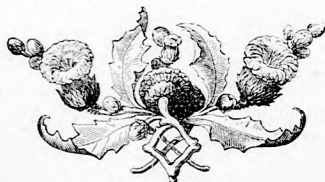
leste, miként ravaszkodik az álnok fekete madár. Egy öreg nyul legelészett ott a fűben s nem messze tőle a kis nyuszika. Egyszerre ott termett egy holló és lecsapott a kis nyulra. Az öreg észre vette, oda szökkent és elszántan védte a fiát.

(Lásd a képet a 172. lapon.) Nem is férhetett hozzá a holló és úgy látszott, mintha kemény harczba akarna bocsátkozni a vén tapsifülessel. Elröpülhetett volna, de nem tette, hanem ott hadakozott a nyullal, csakhogy lasanként

mindig odább-odább röppent, folyvást támadva az öreg nyulat, mely ekkép szintén egyre távolabb jutott szepegeve meglapuló kis fiától. Mikor ekkép viaskodva, már jó messzire eltávolodtak, a holló hirtelen abba hagyta a párbajt és mielőtt a vitéz nyul észre vehette volna, mit forral a holló, ez már gyors röppenéssel megint ott termett a kicsi nyulacska mellett, csőrébe kapta és felröpült vele. (Lásd a képet a 173. lapon.) A szegény öreg nyul csak ekkor látta, hogy rá van szedve, a holló csak komédiázott a viaskodással, elcsalta őt kicsinyétől. Hanem ezuttal mégsem sikerült a ravasz terv, mert a vadász felkapta puskáját és lelőtte a hollót, mely a nyulacskával együtt lezuhant a földre. A nyulacskának nem történt nagy baja s az öreg nyullal együtt eliramodott. Persze nincs ám mindig vadász közel, hogy megbüntesse a holló garázdaságát.

De hogy igazságos legyek, azt is föl kell jegyeznem, hogy a megszelidített holló igen jó pajtás is tud lenni. Különösen a házőrző kutyával szeret jó barátságban élni és legtöbbször a kutya is elfogadja a jóbarátságot. Egymás mellett sétálgatnak, üldögélnek, sokszor pedig a holló a kutya hátát választja pihenő helynek s úgy szundikálnak együtt. Egy ilyen holló annyira hű barátja volt az ő kedves kutyájának, hogy ahol csak valami csontot talált a faluban, mind össze hordta neki.

Akár szelid, akár vad állapotban él a holló, mindig nagyon sokáig űzi csinyeit. Mert egyike a leghosszabb életű madaraknak; ha nagy baj nem éri, élél száz esztendeig is.

NAGY TANÁCSKOZÁS.

(Képpel a 175. lapon.)

HÁRMAN valának együtt: Minka, Ninka és Tinka. Három szomszéd házból jöttek össze és mikor megindultak, négyen voltak, mert akkor velök volt Linka is, aki azonban már nagy, nagyon nagy leány volt; annyira nagy, hogy a Minka,

Ninka és Tinka mamái mindnyájan megbiztak az eszében és így szóltak:

— Kedves Linka, menj a kicsinyekkel sétálni a mezőre. De vigyázz reájok!

Linka meg is tette szívesen, annál inkább, mert magának is nagy kedve volt a sétára. A mező kissé meszszecke volt, de ha egyszer oda értek, annál jobban elmulathattak a kedves vadvirágok szedésével.

Nem is volt más baj, csak az, hogy Minkának is, Ninkának is, de még Tinkának is nagyon kurta volt a lába. Mert akinek nagyon kurta a lába, az csak nagyon aprót tud lépni és mire eljut valahova, nagyon elfárad. El is fáradtak mind a hárman, éppen mire kiértek a szép virágos mezőre. Linka pedig még csak ekkor akarta igazában kezdeni a sétát.

— Már nagyon sokat jártunk, szőtt Minka.

— Szörnyen nagyon sokat, bizonyítja Ninka.

— Én nem is megyek tovább, pattant ki Tinka.

És az a kegyetlen Linka csak nevetett rá.

— No, ha nem birtok tovább menni, hát üljetek le ide a fűbe és várjatok meg, míg vissza térek.

Azt nyomban meg is tették, hogy leültek. Nagyon jól esett eleinte. De aztán unalmas lett. És Linka még nem jött vissza.

— Most már mit csináljunk? szólalt meg Minka.

— Várjunk! tanácsolta Ninka.

— Igen, várjunk, hagyta helyben Tinka.

Tehát vártak. Nagyon sokáig vártak. Olyan sokáig, hogy már nagyon rossz kedvűek lettek.

— Oh, most már mit csináljunk? kérdé újra Minka.

— Sírjunk! tanácsolta Ninka.

— Én már sírok is! zokogta Tinka.

Tehát sirtak. Szépecskén sirdogáltak, de mert senki sem látta, hamar beleuntak.

— Már én eleget sirtam, szólt Minka.

Csináljunk egyebet.

— Jól van, mondá Ninka. Hát most aludjunk.

— De én nem vagyok álmos, ellenkezett Tinka.

— Akkor hát menjünk haza.

— Nem tudjuk az utat.

— Nem ám. És találkozhatunk nagy kutyával.

— Az baj volna.

— És ha Linka vissza jön, nem találja, megijedne.

— Pedig azt mondta, hogy itt várjuk meg.

— Tehát várjuk meg.

És hiába törték apró fejüket, okosabban nem tudtak kitalálni, mint azt, hogy várniok kell. Vártak tehát újra,

sokáig, nagyon sokáig. Ez nem volt mulatságos egy csöppet sem, de nem tudtak rajta segíteni.

Linka pedig ezalatt messzire elbolyongott, hosszú füzért, koszorukat kötött vadvirágból, vigan dalolt hozzá és egyébre nem gondolt. Csak mikor már jóformán elfáradt és haza térésre gondolt, akkor kiáltott fel ijedten:

— Jaj hát a kicsinyek! Bizony meg is felejtkeztem rólok. Azóta talán elbotorkáltak valamerre... még bajuk is eshetett. Az volna csak gonosz dolog!

Sietve tért vissza oda, ahol a rábízt kicsinyeket hagyta. Ugyancsak aggódott, szepegett

s szinte örvendezve kiáltott fel, mikor látta, hogy szomorodva, kedvetlenül ugyan, de ott csücsülgetnek együtt, ahol elhagyta őket.

— Ti nagyon kedves, jó gyermekek vagytok, hogy ily szépen megvártatok.

— Hogyne, mikor mondtad, hogy várjunk míg vissza térsz.

— Pedig olyan unalmas volt!

— Sirtunk is, el is akartunk menni, de aztán mégis csak vártunk.

Linka nem szólt, de titkon nagyon röstelkedett. A három piczike ime, hogy megszégyeníté. Pontosan megtették, amit mondott nekik. Ő pedig mennyire megfélemedezett arról, amit neki mondott a mama, hogy vigyázzon reájok. Csak a maga kedvtöltésére gondolt s miatta ugyan baj is érhetne volna a kicsinyeket, ha hűséges szófogadásukkal nem cselekesznek helyesebben nálánál.

NAGY TANÁCSKOZÁS.

— Már ezt röstellem, nagyon röstellem, gondolá Linka. De többször nem is fog megese ni rajtam.

Jutalmul széto sztoztotta a virágokat a kicsinyek között s Minka, Ninka és Tinka megvigasztalva tértek haza, örvendve, hogy nagy tanácskozásukban oly bölcsen határoztak.

FRISS TOJÁS.

OTT VOLTUNK a fehér tanyán,
Onnan hozunk tojást, anyám;
Czenczi néni küldi néked
Tojás lepény-sütés végett.
A jó terhet hozzuk ketten —
Legtöbbit én emelgettem,
Mert Janika még gyengécske
S ernyő is volt a kezébe.
Megérkeztünk, itthon vagyunk,
Mindent hiven által adunk.
Nincsen híjja — megéheztünk —
Süss tojásos lepényt nekünk.
Hogy elhoztuk szépen magunk,
Lepény legyen a jutalmunk!

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	A
A	A	D	M
M	N	N	N
R	U	U	Z

Ezeket a betűket akkép helyezték el, hogy balról jobbra s felülről lefelé olvasva, egyazon eredményre jussatok.

1. sor: Nagy folyó.
2. sor: Urat illető megszólítás.
3. sor: Intő szó.
4. sor: Mutató névmás.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XLIII. köt. 8-ik számában közölt találós kérdés megfejtését még beküldték: Baum Miklós, Véber Vilmos.

JÓTÉKONYSÁG.

Szegény éhező iskolás gyermekek részére: Finiczter Gizella 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón. F. b.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 „ 80 „
Egész évre 5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legzélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.